

LIBRIS

We know
books

REBECCA YARROS

CELE MAI DE PREȚ LUCRURI

CAPITOLUL 1

Camden

Plămâni îmi ardeau în timp ce trăgeam puternic aer în piept, în căutarea oxigenului, și eram sfâșiat de dorința de a mai ține între degete țigara pe care o aruncasem în urmă cu șase ani. Altitudinea avea de fiecare dată același efect asupra mea, cel puțin partea cu respirația.

De unde dorința de a fuma? Se datora orașelului Alba, din Colorado, cu o populație 649 de locuitori. Sau cel puțin așa scria pe indicatorul de care trecusem cu un kilometru și jumătate în urmă. Pe de altă parte, nu aveam de gând să mă încred într-un indicator care nu mai fusese actualizat de dinainte să mă nasc, acesta fiind ritmul standard în care mergeau lucrurile în orașul meu natal.

Nimic nu se schimbase de când am plecat, și asta era valabil pentru cea mai mare parte a orașului. În afară de drumurile asfaltate, Alba era cel mai bine păstrat oraș-fantomă din Colorado, iar turiștii care-i invadau străzile în timpul verii țineau micul oraș în viață toată iarna.

Totalul de la pompa de benzină creștea în timp ce-mi întindeam mâinile spre soarele de după-amiază târzie și piscurile acoperite de zăpadă, de deasupra mea, dezmoțindu-mi mușchii pe care-i ținusem prea mult timp încordați în cursul călătoriei începute în Carolina de Nord. Briza înghețată a lunii martie mi-a alungat epuizarea și i-am primit bucuros degetele de gheață pe pielea

dezvelită. Categorie nu era vreme de tricou aici, la peste trei mii de metri altitudine.

Un suspin mi-a atras atenția și m-am întors spre minivanul care se oprise în spatele jeepului meu, în urmă cu un minut. O blondă cu ochelari de soare prea mari pentru fața ei și o geacă umflată mă fixa cu privirea, cu un picior pe asfalt și altul în interiorul vehiculului, oprindu-se ca și cum cineva ar fi apăsat butonul de pauză în timp ce ieșea din mașină.

Mi-am coborât brațele, iar cămașa mi-a alunecat la loc, acoperind fâșia de abdomen tatuată, pe care fără îndoială o văzuse.

A dat din cap dezaprobat și a început să alimenteze.

Bine că nu și-a făcut semnul crucii și a plecat.

Fie se mutase în Alba în ultimii zece ani, fie reputația mea pălise de când mă înrolasem în armată. La naiba, poate că populația din Alba mă uitase.

Am terminat de alimentat și m-am îndreptat spre magazin să-mi iau ceva de băut. Numai Dumnezeu știe ce o fi avut tata în frigider.

Ușa s-a închis în spatele meu cu un clinchet de clopoței, iar eu am dat din cap în semn de salut spre bătrânul care se sprijinea de teighea. Se părea că tot domnul Williamson administra benzinăria. Și-a ridicat sprâncenele stufoase grizonante și mi-a zâmbit rapid. Apoi a repetat mișcarea, de data aceasta, sprâncenele și colțurile gurii căzându-i în timp ce clipea nedumerit. Și apoi ochii i s-au îngustat, recunoscându-mă.

Se pare că reptila e în viață și o duce bine.

Am ales repede câteva sticle de apă din oferta foarte limitată și le-am dus la teighea.

Ochii bătrânului se plimbau cu repeziciune de la mâinile mele la sticle în timp ce le scana, de parcă aș fi vrut să le fur. Am fost eu în multe feluri, dar hoț, nu.

Clopoțeii au sunat din nou și Williamson s-a relaxat vizibil.

— Bună ziua, locotenente Hall, l-a salutat el pe noul său client.

Grozav.

Nu m-am deranjat să mă uit. Șmecherul ăsta bătrân și încăpățânat mă ura ceva de speriat...

— La naiba. Cam?

Polițistul nu era Tim Hall, ci fiul său, Gideon.

Gid rămăsese cu gura căscată și ochii căprui larg deschiși de uimire. Era o expresie asemănătoare celei pe care o avusese atunci când Xander ne-a împins în vestiarul fetelor, la începutul clasei a zecea. Nu am reușit niciodată să-i mulțumesc cum se cuvine fratelui meu pentru încercarea lui de a mă „iniția” – nu că ar fi crezut cineva că Xander s-ar fi pretat la așa josnicie. În fond, el era fiul cel bun.

— Nu știam că polițiștii pot să înjure cât sunt în uniformă.

L-am măsurat rapid din priviri. Spre deosebire de tatăl său, Gid era încă prea în formă ca să aibă burtă peste centură.

— Spre deosebire de soldați? a replicat el.

— De fapt, nouă chiar ne aduce puncte bonus. În plus, nu mai port uniformă.

Nu mai purtasem de șaptesprezece zile.

— Taică-tu știe că i-ai furat insigna?

— Nu mai porți? Știe taică...

A oftat.

— La naiba, n-am nicio replică!

Râsul lui m-a făcut și pe mine să râd.

— Mă bucur să te vad!

M-a îmbrățișat puternic, bătându-mă pe spate, în timp ce insigna lui mi se înfigea în piept.

— Și eu.

Am zâmbit în timp ce ne desprindeam din îmbrățișare.

— De fapt, s-ar putea să fi singura persoană pe care mă bucur să o văd.

— Ei, haide. Și pe domnul Williamson nu?

Gid s-a uitat peste umărul meu și s-a încruntat la expresia lui Williamson, oricare ar fi fost ea.

— Bine, poate că pe el nu.

— Nu i-a păsat niciodată de mine.

Am ridicat din umeri, conștient că mă putea auzi.

— Ultima dată când ai fost aici, ai aruncat pe cineva prin fereastra aceea.

Gid a făcut semn spre sticla ușii, care fusese înlocuită de mult.

— Omule, cât timp a trecut de-atunci? Patru ani?

— Șase, am răspuns automat.

Din puținele lucruri pe care mi le aminteam despre acea noapte, data era în continuare foarte clară.

— Șase. Corect.

Expresia lui Gideon s-a întunecat, amintindu-și fără îndoială de ce fusese în Alba ultima dată.

Înmormântarea lui Sullivan.

Durerea amenința să devină din ce în ce mai puternică și să-mi fure oxigenul rămas în plămâni, dar am înfrânt-o pentru a milioana oară de când l-am îngropat pe Sully.

Dumnezeule, încă îi puteam auzi râsul...

— Plătești pentru sticlele alea cu apă, Camden? m-a întrebat domnul Williamson.

— Da, domnule, am răspuns, recunoscător pentru întrerupere, și m-am întors la tejea să plătesc.

Nu am ratat surprinderea de pe chipul lui Williamson la auzul tonului meu și când i-am mulțumit în timp ce-mi luam geanta și mă dădeam laoparte.

— Chestia aia te va ucide, i-am spus lui Gideon în timp ce cumpăra un bax de băutură.

— Tu și Julie, omule, a bombănit în timp ce întindea cardul de debit. Nu poate bea omu' în liniște?

Amuzant. Zâmbisem mai mult decât toată luna trecută.

— Ce mai fac Julie și copiii?

— Mă fac să beau.

A ridicat sucul în aer.

— De fapt, sunt grozavi. Julie este asistentă medicală acum, dar ai fi știut asta dacă te-ai fi alăturat lumii în care există rețele sociale.

— Nu, mulțumesc. Ce rost ar avea?

Gideon i-a mulțumit domnului Williamson și ne-am îndreptat spre ieșire.

— Ce rost ar avea? Habar n-am. Pentru a păstra legătura cu cel mai bun prieten?

— Nu, pentru asta avem e-mail. Social media este pentru oamenii care simt nevoia să-și compare viețile. Casele, vacanțele, realizările. Nu văd niciun motiv să stau pe verandă cu un megafon, transmițând ce am mâncat la cină.

— Apropo de cină, cât stai în oraș? a întrebat și ne-am oprit între jeepul meu și mașina lui de poliție decolorată. Știu că Julie ar fi încântată să ne vizitezi.

— Pentru totdeauna, am răspuns înainte să mă îneece cuvintele.

A clipit.

— Da, și mie îmi ia ceva timp ca să procesez asta.

M-am uitat la munții între care dormea Alba. Munți pe care jurasem că nu-i voi mai vedea niciodată.

— Ai ieșit din armată? Mă gândeam că vei face carieră.

Și eu gândisem la fel. Încă un lucru pe care să-l deplâng.

— Agent Malone? s-a auzit prin radio o voce feminină stridentă.

— Marilyn Lakewood mai lucrează la dispecerat? Câți ani are, șaptezeci?

— Șaptezeci și șapte, m-a corectat Gideon. Și înainte să întreb, Scott Malone are 25 de ani și e o mare pacoste pentru mine.

— La ce te așteptai de la puștiul primarului?

— Copilul primarului? Când a fost ultima dată când ai vorbit cu...

— Agent Malone? a repetat Marilyn, agasarea făcând-o să ridice vocea.

— Trebuie să răspunzi? am făcut semn spre radioul de pe umărul lui.

— Malone trebuie să răspundă, a murmurat el clătinând din cap. Probabil că Genevieve Dawson se plânge iar că pisica familiei Livingston a ajuns în curtea ei. Dacă e ceva serios, mă va suna Marilyn. Acum, pune-mă la curent. Când ai ajuns aici? Te-ai întors pentru totdeauna? Adică te-ai mutat înapoi aici? Locul pe care l-ai numit al Satanei, când...

— A sunat Xander.

L-am întrerupt spunându-i o parte de adevăr înainte să-mi amintească încă un motiv pentru care jurasem să nu mă mai întorc aici.

— De atunci au trecut șase ani, am răspuns.

— Tatăl tău, a spus Gideon cu voce blândă.

— Tatăl meu.

A urmat o clipă de tăcere în care am simțit că mă înțelege.

— Gideon Hall! a intervenit Marilyn prin radio.

— Locotenent, a șoptit către cer înainte să răspundă. Da, Marilyn?

— Din moment ce Băiatul Minune nu răspunde la telefon, se pare că Dorothy Powers l-a pierdut din nou pe Arthur Daniels. S-a trezit din puiul ei de somn și el dispăruse.

Am simțit un gol în stomac și privirea mi-a alunecat în sus pe munte. După spusele lui Xander, tata fugea de îngrijitoare de câteva ori pe săptămână, dar nu se aventura niciodată departe de casă. Nu conta că Dorothy Powers era mai în vârstă decât tata și probabil avea nevoie la rândul ei de o asistentă.

— Sunt pe drum. Cheamă-i pe cei care-l caută de obicei.

Gideon mi-a surprins privirea, apoi și-a desprins mâna de pe radio.

— Tata.

Cât de departe ar fi putut ajunge?

— A doua oară în această lună.

Buzele i s-au strâns.

— Mă duc la secție să iau mașina cu tracțiune integrală. N-o să ajung până la tine cu mașina de poliție.

— Urcă în mașină cu mine. Te duc eu până sus, i-am ordonat mai degrabă decât m-am oferit, nemaiderind să aștept.

Jeepul meu era supraînălțat și avea anvelope masive, motor V-8 și tracțiune integrală mai mult decât suficientă pentru a supraviețui Apocalipsei. Nici măcar drumul până la casa tatălui meu nu era chiar atât de rău în perioada asta a anului.

A fost de acord și un minut mai târziu o luam pe Gold Creek Drive, artera principală a orașului – nu erau necesare semafoare, dar snowmobilurile erau opționale.

– Cât timp ai fost plecat?

– Șase ani.

I-am aruncat o privire. Nu-i mai răspusesem deja la această întrebare?

– Nu, vreau să spun astăzi. De cât timp ai plecat de acasă? Dorothy era trează? Dar tatăl tău?

Deja butona pe telefon.

– Aș vrea să te ajut cu o cronologie, dar încă nu am ajuns acasă.

M-am întors spre bancheta din spate a Rubiconului cu patru uși.

– Acum ai ajuns în oraș?

A privit sacii și cutiile care mi-au fost singurii tovarăși de drum în călătoria de trei mii de kilometri.

– Mda, i-am răspuns în timp ce treceam de ultima clădire în stil *midcentury* din Alba.

Am traversat podul care se întindea pe cei nouă metri lățime ai pârâului Rowan Creek și am ajuns la capătul trotuarului acoperit cu zăpadă, marcând intrarea noastră în capsula timpului care ținea Alba în viață.

– M-am gândit că este o idee bună să fac plinul. Cineva mi-a spus odată că e mai ușor să fugi de polițiști cu rezervorul plin.

Strada principală s-a deschis la stânga mea. Clădirile din lemn cu acoperișuri metalice erau aliniat pe ambele părți ale drumului de pământ care urma să se umple de turiști în următoarele câteva luni, toți căutând să aibă parte de experiența traiului într-un autentic oraș minier din anii 1890.

– Cineva s-a maturizat. De asemenea, te rog să nu mă faci să te urmăresc. Sunt o bestie. Cred că trebuie să-i spun lui Julie că am găsit cadoul perfect de ziua ei.

– Sigur, dacă te urci pe scară când i-l dai.

Am cotit spre casa lui Hamilton, care se afla într-o zonă în care fondurile pentru conservare se isprăviseră. Zăpada se îngrămădea în umbră pe lângă structuri care de multă vreme nu mai aveau acoperișuri, ferestre sau pereți.

– Ia mai taci! Nu toți avem 1,95 m înălțime.

– E o chestie care ține de genetică. Asta ar trebui să-l facă pe tata mai ușor de depistat.

– E ușor de găsit, dar Cam... starea lui s-a înrăutățit, mi-a spus Gideon când am luat-o pe drumul Rose Rowan și am început să urcăm. Ultimele două dați când l-am văzut, fie nu știa cine sunt, fie credea că sunt tata.

Mâinile mi s-au încordat pe volan.

– Xander a ajuns la limită. Practic mi-a spus să mă întorc aici sau tata va fi trimis într-un azil din Buena Vista, ceea ce ar duce de răpă jurământul tatei: „mama ta a murit în casa asta și eu voi face la fel”.

– Păstrează-ți ideea.

Ridicase telefonul la ureche.

– Bună ziua, doamnă Powers. Da, sunt Gideon.

S-a oprit, frecându-și puntea nasului.

– Știi că ești. Știi că faci. O să-l găsim și avem niște căutători pe urmele lui... Oh, vine și ea? Bine. Asta va ajuta. Suntem la circa patru minute distanță.

Am luat ultima cotitură spre proprietatea tatălui meu și am blestemat starea în care se afla terenul. Intemperiiile de primăvară afectau întotdeauna foarte tare drumul, dar părea că acesta nu mai fusese întreținut de mulți ani. Substratul, care se afla, fără îndoială, sub zăpada bătătorită, era destul de ușor de reparat, dar șanțurile

adânci, ca niște canioane, sculptate de pârâul care măcina acum partea dreaptă a drumului, necesitau eforturi serioase pentru a fi remediate. Nu că n-aș fi văzut drumuri mai proaste în Afganistan sau în orice alt loc în care nu ar fi trebuit să ajung, dar, la naiba, asta era aleea mea.

Gideon a închis telefonul când m-am oprit și am pus jeepul în modul tracțiune integrală.

— Cum urcă Dorothy până aici în fiecare zi? am întrebat când am început ascensiunea.

Jeepul s-a clătinat suficient de tare cât să facă bagajele din spate să se ciocnească, iar Gideon s-a agățat de bara de siguranță în timp ce luam o curbă prin umbră, pe o porțiune înghețată. Locul acela era întotdeauna ultimul care se topea.

— O ia direct peste proprietatea Bradley. Știi că judecătorul își întreține aleea.

Terenul era lângă al nostru, dar drumul s-ar fi prelungit cu zece minute și nu aveam chef de excursii... sau de familia Bradley.

Doamne, dacă era cineva pe lume care avea dreptul să mă urască mai mult decât mă uram eu însumi, atunci aceea era...

O strălucire albastră în oglinda retrovizoare mi-a atras atenția.

Gideon a aruncat o privire înapoi.

— Xander, a spus el, răspunzând la întrebarea mea nerostită. Asta e camioneta lui.

— O să fie distractiv.

— Bine ai venit acasă? a spus el.

L-am ignorat pe față în timp ce luam ultima curbă și intram în lumină. În ultimii zece ani, mă mai întorsesem doar o dată, dar am văzut această priveliște aproape în fiecare noapte, în visele mele.

Soarele la apus era reflectat de ferestrele casei cu două etaje în care am crescut, învăluind-o într-o lumină pitorească ce se armoniza cu piscul impunător din spațiile ei.

Tata glumea mereu spunând că e mai sigur să-și crească familia la limita superioară a pădurii, unde incendiile nu reprezentau o amenințare atât de mare.

Personal, credeam că avea o plăcere perversă să trăiască la margine, unde abia dacă era suficient oxigen ca să crească orice.

Am oprit jeepul undeva în parcare, am oprit motorul și apoi mi-am luat haina de unde căzuse pe podea, în spatele meu.

Pe când parca lângă mine Xander, ieșisem deja din jeep, îmi pusesem și închisesem fermoarul gecii negre de iarnă, dorindu-mi ca aceasta să fi fost de fapt o vestă anti-glont. Preferam să mă feresc de gloanțe decât să mă confrunt cu el sau cu tata.

— Eu... o să dispar, a spus Gideon jenat înainte să mă lase în curte.

Am auzit ușa casei deschizându-se și închizându-se cam în același timp cu portiera mașinii lui Xander.

A ocolit partea din față a camionetei nou-nouțe și lustruite, după care s-a oprit brusc, mâinile blocându-i-se la jumătatea fermoarului hainei.

M-a luat cu asalt o viață plină de amintiri – bune, rele, cele mai rele. Cam în ordinea asta.

Și-a trecut o mână prin părul blond perfect, de păpușă Ken, și a tras adânc aer în piept.

— Camden.

— Alexander, am spus ajustându-mi borul șepcii.

Se pare că amândoi eram nervoși.

Nu se schimbaseră prea mult. Aceiași ochi albaștri. Aceiași siluetă suplă. Era în continuare darul genetic al